

Svært; alle vore andre Forslag ere blot yderligere Forslag, som sigte til Gjennemførelsen af vort Hovedforslag. Hvis jeg nu ikke er ganske urigtigt underrettet, har den høitærede Justitsminister i Overensstemmelse med, hvad han erklærede til Slutning, da vi confererede med ham i Fællesudvalget, udtrykkelig udtalt i det andet Thing, at han, om end ikke uden nogen Betænkelighed, dog var villig til at gaae ind paa de af Mindretallet stillede Forslag, som findes under Nr. 4 — jeg skal strax nærmere omtale Forslaget til § 11 —, men at han derimod ikke saa sig istand til at indstille Lovforslaget til allerhøieste Sanction, naar ikke det af Mindretallet i Overensstemmelse ogsaa med hans Ansættelse stillede Forslag til § 39 gik igjennem. I Folkethinget er jo allerede dette Forslag forkastet indirecte, idet Fleertallets Forslag i Forbindelse med det Underbringingsforslag, som er stillet af en æret Folkethingmand for Bornholm, er gaaet igjennem. Loven er altsaa allerede nu død (Afbrydelse); ja, jeg forudsætter, at den Meddelelse om Afstemningen, jeg har faaet, er rigtig. Det ærede Medlem, som afbrød mig (Rasmussen), maa tillade mig at sige, hvad jeg sagde, jeg indlob mig ikke engang paa at udtale nogen foreløbig Mening om Afstemningen her i Thinget, da jeg naturligtviis, saalænge Afstemningen ikke er falden, heelt vel veed, at Fleertallet muligviis kan vedtage Loven i den af Folkethinget billige Form; men selv om saa skete, var Loven jo dog efter Justitsministerens Udtalelse død; den ærede Justitsminister har jo — naturligtviis paa Regjeringens Vegne — erklæret, at han ikke seer sig istand til at indstille Lovforslaget til allerhøieste Stabsættelse, saaledes som det er vedtaget i det andet Thing. Hvis jeg tager feil heri, vil den ærede Justitsminister rette mig, men det er blevet mig sagt, at det var Regjeringens Stilling med Hensyn til dette Forhold. Under disse Omstændigheder skal jeg, hvis jeg som sagt har Ret i denne Antagelse, tillade mig at henstille til den høitærede Justitsminister, som jo Landstingets Fleertal har fulgt i denne Sag, og som navnlig de fire Medlemmer, der have stillet Mindretalsforslagene, have fulgt, om det ikke under denne Sagens Stilling var det Naturlige, at

selv de, der ellers vilde have stemt for Mindretallets principale eller subsidiaire Forslag under Nr. 4 og 5, stemte imod dem nu, saaledes at Landstinget blev staaende ved Regjeringens Forslaget ligesom tidligere. Jeg skulde ønske, at der i saa Henseende vil blive fulgt den samme Fremgangsmaade af alle dem, som ellers maatte være enige med os, og det er derfor, jeg henstiller dette til den ærede Justitsminister, forbeholdende mig at udtale mig nærmere derom efter hans Svar. — Jeg har forklaret Mindretallets Forslag til § 39, og skal nu tilføie et Par Ord med Hensyn til Forslaget til § 11. I Formen kan jeg vel ikke sige om dette som om det andet Forslag, at det er fremkommet fra den ærede Justitsminister. Tværtimod! den ærede Justitsminister havde jo oprindeligt stærk, nu noget mindre Betænkelighed ved vort Forslag om, at den Consequents, som Børnepligtslovens Bestemmelser medføre med Hensyn til Ordinationen, udtrykkelig maatte udtales her i Loven. I det Forslag, som vi gik ind paa at stille, at kun den ordinerede Præst, som havde opfyldt sin Børnepligt i 4 Aar, skulde være fri for at indkalbes til egentlig Krigstjeneste, laa jo nemlig, da man nu kan ordineres med det fyldte 25de Aar, den Mulighed givet, at en ordineret Præst kunde blive tvungen til at gjøre den Meniges Tjeneste. Nu indvendte man vel herimod, at de nuværende Præster efter et særligt stillet Forslag skulde være frie, og at for Fremtiden vilde sikkert Kirkeministeren vogte sig for at indstille Nogen til Præsteembede, vilde overhovedet ikke nogen Børnepligtig blive ordineret, som ikke i 4 Aar havde opfyldt sin Børnepligt. Men her er nu Mindretallet af den Mening, at denne Consequents burde udtales i Loven og ikke afhænge af et administrativt Skjøn. Naar man i Børnepligtsloven optager en Bestemmelse, hvis udeblivelige Consequents efter Regjeringens egen Tankegang var den, at Ordination ikke burde finde Sted, før Børnepligten var opfyldt i 4 Aar, saa var det en overtroisk Respekt for en tom Form, naar man dog tilbage for at udtale det ligesom i Børnepligtsloven. Jeg har megen Agtelse for Formen der, hvor den svarer til et virkelig Indhold, men hvor den er i Strid med Tanken,